

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תשצז

ערב ראש השנה ה'תש"ע

5770

שנה לבריאת העולם

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השישים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכרון

הצדקנית הרבנית מרת חנה ע"ה שניאורסאהן

בת הצדקנית הרבנית מרת רחל ע"ה

ובת הרה"ג הרה"ח ר' מאיר שלמה ע"ה

נפטרה ביום השבת קודש, ו' דעשי"ת, בעלות המנחה

שנת ה'תשכ"ה

ת' נ' צ' ב' ה'

•

אמנו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל חוב' פאולין רות ב"ר יצחק עיה
ולע"ה ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר חוב' מרת חשא ב"ר נטע אורי עיה ולע"ה ר' מאיר ב"ר צבי עיה שנאל
ו'הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

תפלתה של חנה "וירם קרן משיחו" / משיחת ו' חשרי החשב"כ

זמן הגאולה

8

העילוי דר"ה שחל בשבת / הזמן הנוכחי באור הגאולה

ניצוצות של משיח

11

כל חסיד מאמין שהרבי שבדורו הוא הוא המשיח! / קטעים קצרים ופתמים בעניני משיח וגאולה

המעשה הוא העיקר

12

ע"פ הפס"ד של כל החסידים דורנו דור ראשון של הגאולה / הוראות למעשה בפועל

כתי"ק - פרסום ראשון

14

ראש השנה שחל בשבת / צילום נדיר מהגהת כ"ק אד"ש מה"ם על מאמר ד"ה תקעו בחודש גו' החשמ"ז

המדור "דבר מלכות" מוקדש לזכות

ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו גינזבורג

ולזכות זקניהם: מרת עלקא תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

לזכות

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחיו וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי ש"י לאבקובסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחיה מוסיא שיחיו שגלוב

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 646-544-5386

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': 03) 960-0667 • פקס: 03) 960-7219

דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

שלימות הבריאה היתה דוקא ביום ו' למע"ב, יום בריאת אדם. ולכן דוקא יום זה נק' תולדת מעשיך
וגורן ליום ראשון. ובוה יובן גם מה שיום זה נק' בשם כסה, שהוא זמן ומועד, כי ביום זה הוא
שלימות רהתהוות נדר ומציאות הזמן, משום שזהו יום בריאת אדם הראשון. וכמו שה' זה בפעם
הראשונה. שאדם הראשון פעל או שלימות בכל הבריאה, כולל בנין הזמן. ע"ז הוא בכל שנה ושנה ע"י
עבודת כל אחד ואחד מישראל, הנק' אדם ע"ש אדמה לעליון. ואדרבה, לפיכך נברא האדם יחידי ללמדך
שכל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא, היינו שנפש אחת מישראל פועלת עליו באדם
הראשון, שבגללה נברא האדם היחידי, ועוד זאת, דהתואר יחידי מורה על בחי' יחיד שלמעלה מבחי' אחר.
עליו בחי' יחידו של עולם. והוא תוכן עבודת כאורא מישראל בראש השנה, לעשות לו יח' דירה
בתחוננים, בגדרי הזמן והמקום, שכל עניניהם יהי' כמו שמתאים להיות לדירה לו יח'.
ומשיך אח"כ בהכאמים, דענין בנין המלכות הוא ע"ז הסרת כל ההעלמות וההסתרים וכו'. ויש לכאור
המשך הענינים, דמכיון שבר"ה המלכות היא מכוסה בהעלם והסתור, יצ"ל עבודת בני' לפעול בנין המלכות
למעלה. הרי ד"בורה היא ע"י ביטול הכיסוי וההעלם והסתור, וזה כולל ביטול כל הענינים המבלבלים
(כולל ביטול בלבוני הנגון, שהחי' רפואה קרובה ושלימה וכו'). ואדרבה שיהי' באופן דכפליים
לחשיך. והוא אמרו לפני מלכות שתמליכוני עליכם, דע"י קבלת עול מלכותו ית', ומלכותו ברצון וכו'.
קבלו עליהם, שתמליכוני עליכם, ע"ז, פועלים בנין המלכות לפעולה, דזהו ענין יחוד הוי' ואלקים,
יחוד בחי' אור ויפע, דע"ז המלכות מתהקנת להיות בבחי' פרוצוף שלם, כמבואר בהמשך שם בארובה.
ומשיך שם, דזהו גם באור נוסח ברכת שופרות, שומע קול תרועת עמו ישראל ברחמים, דתרועה הו"ע
שבירת הענינים המבלבלים, שע"ז תופלים בנין המלכות, ולכן יר"ש של ר"ה שחל להיות בשבת אין
תוקעין, לפי שבשבת אין העבודה באופן דשבירה מן, דבשבת בורר אסור, דשם הוי"ו הוא כשום שבשבת
הוא שלימות ואפיקות ענין הגשמיות, ובוה אי"צ להיות עבודת הביורורים וכו'. ומשיך, ומ"מ במקדש
היו תוקעין גם בשבת, לפי שבמקדש הרי עצם היש הוא כתיקונו, שהוא במקום היותר מוכתר, והיינו
שעצם הגשמי היא כרבעי, ולזאת במקדש היו תוקעין גם בשבת שאין זה ענין תכירור אלא פעולת שלימות
נעלית יותר בהגשמי, ויש להוסיף בוה, ע"פ היריע דבקרש וקדשים מקום ארון אינו מן המדה, והיינו
שהי' בוה ענין של מדידה והגבלה, מודד י' אמות לכל רוח, ועד"ז הארון עצמו הי' בו מדרגה,
אמתיים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו, וביחד עם זה אינו מן המדה, משום שעצם היש
הוא כתיקונו.
יש לומר, שבגשמיות הענין ישנו ענין התקיעה בשבת במקדש גם בזמן אה. דהנה גם כשאין תוקעין

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול
ולע"ז זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

ראש השנה שחל בשבת

לרגל הקביעות בשנה זו – שיום א' דראש השנה חל בשבת, הננו מביאים בזה צילום נדיר (מוקטן) מההגהה הראשונה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על מאמר ד"ה תקעו בחודש שופר, שאמר בהתוועדות יום ב' דר"ה ה'תשמ"ז הצילום נדפס בסה"מ מלוקט ח"א ע' תעו ואילך (לאחרי הגהות נוספות)

פענוח הצילום כפי שהוא לפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

. ועוד זאת, דהתואר יחידי מורה על בחי' יחיד שלמעלה מבחי' אחד, אדמה ליחידו של עולם, וזהו תוכן עבודת כאו"א מישראל בראש השנה, לעשות לו ית' דירה בתחתונים, בגדרי הזמן והמקום, שכל עניניהם יהי' כמו שמתאים להיות לדירה לו ית'.

וזהו את ה' האמרת היום (ר"ה) וכמבואר בארוכה מהצ"צ ופי' הא' מהג' תענוג ושפרו (שופר) מעשיכם שמאמר זה משנת תר"ל שלכתחילה אריבער וכו'.

וממשיך אח"כ בהמאמרים, דענין בנין המלכות שהוא בר"ה כמבואר בכתבי האריז"ל וצ"ל תמליכוני כו' שלזה צ"ל הסרת ההעלמות וההסתרים וכו'. ויש לבאר המשך הענינים, דמכיון שבר"ה המלכות היא מכוסה בהעלם והסתר, וצ"ל עבודת בני' לפעול בנין המלכות, הרי דעבודה היא ע"י ביטול הכיסוי וההעלם והסתר. דזה כולל ביטול כל הענינים המבלבלים [כולל ביטול בלבולי הגוף, שתהי' רפואה קרובה ושלמה וכו'], ואדרבה שיהי' באופן דכפליים לתושי'.

וזהו אמרו לפני מלכיות שתמליכוני עליכם, דע"י קבלת עול מלכותו ית', ומלכותו שהיא ברצון דוקא קיבלו עליהם, שתמליכוני עליכם, עי"ז פועלים בנין המלכות ועד להשלימות בזה, יחוד הוי' ואלקים, יחוד בחי' אור ושפע, דעי"ז תמליכוני כו' המלכות מתתקנת להיות בבחי' פרצוף שלם, כמבואר בהמשך שם בארוכה. וממשיך שם, דזהו גם ביאור נוסח ברכת שופרות, שומע קול תרועת עמו ישראל ברחמים, דתרועה הו"ע שבירת הענינים המבלבלים, שע"ז פועלים בנין המלכות. ולכן יו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת (כיום א' דר"ה דקביעות שנה זו) אין תוקעין, לפי שבשבת אין העבודה באופן דשבירה ובידור כו', דבשבת בורר אסור. דטעם הדבר הוא משום שבשבת הוא שלימות ואמיתיות ענין הגשמיות, ובזה אי"צ להיות עבודת הברורים וכו'.

וממשיך, ומ"מ במקדש היו תוקעין גם בשבת, לפי שבמקדש הרי עצם היש הוא כתיקונו, שהוא במקום היותר מובחר, והיינו שעצם הגשמי היא כדבעי, ולזאת במקדש היו תוקעין גם בשבת שאין ענין בירור אלא פעולת שלימות נעלית יותר בהגשמי השלם. ואולי יש להוסיף בזה, ע"פ הידוע דבקדש הקדשים מקום ארון אינו מן המדה, והיינו שהי' בזה ענין של מדידה והגבלה, מודד י' אמות לכל רוח, ועד"ז הארון עצמו הי' בו מדהו"ג, אמתיים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו, וביחד עם זה אינו מן המדה, משום שעצם היש הוא כתיקונו.

ויש לומר, שבפנימיות הענין ישנו ענין התקיעה בשבת במקדש בכ"מ ובכל זמן. וע"ד דגם כשאין תוקעין . .

תפלתה של חנה "וירם קרן משיחו"

הפסוק "ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו" בא בהמשך ל"הוי' יחתו מריביו", ונמצא, ש"מריביו" של הקב"ה הם "מריביו" של מלכא משיחא!
● הלשון "יכוף" פירושו להכריח, ומכך ראי' שיהיו כאלו אשר ילחמו איתו, עד שאח"כ ממשיך הרמב"ם - "וילחם מלחמות ה'": אותו יהודי "הוגה בתורה ועוסק במצוות" - ינהל מלחמות! ● "ויתן עז למלכו" זהו הענין ד"ילחם מלחמת ה'" וינצח, שהמוציא ומוליך במלחמה הוא מעיקרי עניני המלך, ורק אח"כ יתחיל ה"וירם קרן משיחו" - שיתגלה שהוא המשיח ● משיחת ו' תשרי ה'תשכ"ז* - בלתי מוגה תרגום חפשי ללה"ק - בעריכת מערכת "יחי המלך", ע"פ סרט ההקלטה

בשופר שצ"ל ט' תקיעות (כמובא בגמ'² הראיות לכך מן הכתובים).

התחלת תפלת חנה³ היא: "עלץ לבי בהוי'" [שכמדובר לעיל⁴, זהו ענין השמחה באופן של "דע לפני מי אתה עומד"⁵, המגלה ומביא את ב' התנועות ד"גילו" ו"ברעדה"⁶ (כמבואר בלקו"ת⁷ שהעבודה בר"ה צ"ל בתנועה ד"גילו מופיע ט' פעמים שם הוי', ע"ד התקיעה

א. ביום א' דראש השנה, בין קריאת התורה לתקיעת שופר קוראים בהפטרה את תפלת חנה.

שזהו ג"כ ה"ממוצע" בין קריאת התורה לתקיעת שופר, וכלשון שמביא אדמו"ר הזקן (במחזור): "אחר קריאת התורה יכין עצמו לתקוע בשופר כו'" [שלכן גם בתפלת חנה מופיע ט' פעמים שם הוי', ע"ד התקיעה

(* לכללות השיחה יש להעיר, שבאותה שנה (תשכ"ז) הייתה מלחמת "ששת הימים", ובקשר אלי' - תחילת ההתעוררות ד"מבצע תפלין" וכו'. וראה שיחת ליל כ"ט אלול ה'תשמ"ב סכ"ז (ועוד): "ידועה שיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו . . שבר"ה הנהיג הצ"צ "סדרים" בפטרבורג, היינו, שהי' מוריד ומעלה מלכים ושרים בנוגע להנהגת המלוכה כו'. המו"ל.

(1) ברכות כט, א. יושלמי ברכות פ"ד ה"ג. וראה

אוה"ת להצ"צ דרושים לר"ה ע' א'ש"ז (ספר הליקוטים ערך שופר ע' קעה). וש"נ.

(2) ר"ה לג, ב ואילך.

(3) שמואל-א ב, א.

(4) בתחלת ההתוועדות (שיחוק"ק תשכ"ז ח"א ע' 23).

(5) ראה ברכות כח, ב (תפא"י אבות פ"ב מ"ג).

(6) תהלים ב, יא.

(7) תבוא מב, א. וצביים מז, א.

ברעדה"), ומסיימת: "הוי יחתו מריביו⁸ עליו בשמים ירעם"⁹ וסיומה וחותרמה "וירם קרן משיחו"⁹.

בלקו"ת¹⁰ מתעכב ע"כ אדמו"ר הזקן ומקשה, מה השייכות בין "הוי" ל"יחתו" מריביו, ומי הם "מריביו" של הוי? ומביא ע"ז את הזהר¹¹ שאומר שהכוונה היא "מריב וא"ו", היינו שאלו הנלחמים בוא"ו – "יחתו". וכמבואר שם¹² בארוכה: "הוי" הוא ששה מדות דז"א שהחסד גובר בהן דבחי גבורה שבו היא בבחי' לאכללא שמאלא בימינא כנ"ל והמקטרגים שלמעלה בהיכלות החיצונים המקטרגים על ישראל הם נגד בחי' זו ממש ונק' מריביו . . וע"י התגלות שם הוי' דא"א בז"א עי"ז יחתו מריביו". ולכן צ"ל ענין הנסירה והניתוק – כמבואר בארוכה בלקו"ת ובדרושים שלאח"ז, עד לדרוש של הרבי הנשיא – שכבר ישנו בקופיר¹³ – שבו מבאר בארוכה את הפסוק "הוי' יחתו מריביו" עד ל"וירם קרן משיחו".

ב. אמנם הפירוש הפשוט בזה, "ואין מקרא יוצא מדי פשוטו"¹⁴ [כמדובר לעיל¹⁵], שהפירוש ע"ד הפשט צריך להתאחד ולהכלל עם הפירוש שע"ד הדרוש, רמז וסוד, ובענינו: "ש"יתן עז למלכו וירם קרן משיחו" בא בהמשך ל"הוי' יחתו מריביו", זאת-אומרת, ש"מריביו" של הקב"ה הם "מריביו" של מלכא משיחא!

(8) יחתו וישברו מריביו של בני ואנשי מלחמתו (מצו"ד שם).

(9) שמואל שם, י.

(10) נשא כה, ב.

(11) ויקרא יט, ב.

(12) לקו"ת נשא שם, ד (מהזהר).

(13) סה"מ תש"ו בתחלתו.

(14) שבת סג, א. וש"נ.

(15) נת' לפני"ז בהתנועות (שיחו"ק שם ע' 25).

(16) ראה פי' הרד"ק עה"פ.

על מי מתכוונת חנה באומרה "משיחו"? – מבארים על אתר מפרשי התנ"ך¹⁶, שהיות וחנה אמרה את תפילתה בקשר עם לידת שמואל הנביא אשר משח את דוד מלך ישראל, הרי ש"משיחו" הכוונה לדוד. זאת למרות ששמואל חי בזמן מלכותו של שאול ודוד עדיין לא נעשה אז למלך, אעפ"כ אומרים שכבר אז דוד הי' "משיחו"!

זוהי תפלתה של חנה – שיקיים "וירם קרן משיחו".

ג. כיון שמתפלה זו לומדת הגמ' בברכות¹⁷ "כמה הלכתא גברותא" לכל התפלות של כל הדורות בכל השנים ובכל הימים, מכך מובן שיש ללמוד גם מכללות הענין ותפלת חנה, עד לתפלתה העיקרית: שיקיים "וירם קרן משיחו", הענין ד"דוד מלך ישראל חי וקיים"¹⁸ – המלך המשיח, "ועבדי דוד גו' נשיא להם לעולם"¹⁹.

ובזה יובן מה שקודם נאמר "הוי' יחתו מריביו" ורק אח"כ יהי' ה"וירם קרן משיחו", שהרי כך הוא הפס"ד ברמב"ם – וכמדובר כמ"פ כיצד נגלה תורה קשור עם פנימיות התורה, עד לחסידות וקבלה ועד בגלוי –

אשר בהל' מלכים ומלחמותיהם²⁰ פוסק הרמב"ם כיצד יהי' הסדר דביאת משיח וגילוי משיח²¹:

תחלה י"עמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו", והוא "יכוף כל ישראל לילך בה (בדרך התורה) ולחזק בדקה" ולקיים מצוות.

(17) לא, א ואילך.

(18) ר"ה כה, א. זח"א קצב, ב.

(19) יחזקאל לז, כד-כה.

(20) פי"א ה"ד.

(21) בהבא לקמן ראה גם שיחת ש"פ ראה ה'תשל"ה

– "יחי המלך" גליון תרלו ע' 3 ואילך.

מנשמת משיח צדקנו, שכוללת כל נשמות בני, בחי' היחידה הכללית¹⁷, שמתגלה אצל הנשיא העשירי, "העשירי יהי' קודש"¹⁸, ביחד עם כל הענינים דלעתיד לבוא שיהיו במספר עשר¹⁹.

וההכנה לזה – ע"י עבודת כאו"א מישראל בעשר כחות נפשו, החל מעשר כחות הגלויים, ועד לעשר כחות הנעלמים, וכיון שנקרא אדם ("אתם קרויין אדם"²⁰) ע"ש "אדמה לעליון"²¹, מובן, שעבודתו בעשר כחות נפשו ממשיכה ומגלה העשר ספירות שלמעלה, עד לעשר ספירות גנוזות (שדוגמתן עשר כחות הנעלמים), ועד לעבודה הקשורה עם עצם הנפש ממש, "חלק אלקה ממעל ממש"²², אשר, העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו²³, שע"י"ז נעשה הגילוי דמהותו ועצמותו ית' ממש, כמ"ש²⁴ "ולא יכנף עוד מוריד והיו עיניך רואות אות מוריד".

יש להוסיף, ש"כבר הי' לעולמים מעין זה (מעין הגילוי ד"והיו עיניך רואות את מוריד") בשעת מתן תורה²⁵, ודוגמתו גם בר"ה, כפי שמזכירים פרטי הענינים דמ"ת בברכת שופרות במוסף דר"ה, הן בתפלת לחש, והן בחזרת הש"ץ שחוזר וכופל כל פרטי הענינים דמ"ת בקול רם ולא רק באופן שחוזר וכופל עוה"פ, כי אם, שנעשית המשכה חדשה דמ"ת בואפן נעלה יותר. ועד"ז ביום שני דר"ה, שאז ניתוסף גם העילוי דתקיעת שופר בפועל מש, עד ל"תקיעה גדולה" שהיא מעין ודוגמת "תקע בשופר גדול לחרותנו", וכמנהג ישראל שהתוקע מאריך בה בכל כחו, וכמשוואת כל כחובתתקיעה גדולה ה"ז מדגיש עוד יותר ש"כלו כל הקיצין"²⁶, אפילו לפני התקיעות, ועאכו"כ בשעת התקיעות, עד להסיום בתקיעה גדולה.

ויה"ר – והוא העיקר – שתיכף ומיד ממש תקויים הבקשה "תקע בשופר גדול לחרותנו", החרות האמיתית דכאו"א מבנ"י, האנשים והנשים והטף, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"²⁷, "נפלאות" גם בערך להנסים דיצי"מ²⁸.

(משיחת יום ב' דר"ה ה'תש"נ - בלתי מוגה)

(17) ראה רמ"ז לזח"ב מ, ב (מק"מ קטז, ב). ולזח"ג רס, ב (מק"מ קצ, ב). ועוד.
 (18) בחוקתי כז, לב.
 (19) ראה מכלתא בשלח טו, א. ועוד.
 (20) יבמות סא, רע"א.
 (21) ראה של"ה ג, רע"א. ועוד.
 (22) תניא רפ"ב.
 (23) כש"ט הוספות סקט"ז. וש"נ.
 (24) ישע"ל, כ.
 (25) תניא פל"ו (מו, א).
 (26) סנהדרין צז, ב.
 (27) מיכה ז, טו.
 (28) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"נ.

המדור "זמן הגאולה" מוקדש לזכות ר' מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו ולזכות מרת חי' רחל בת שפרינצא שנאל שתחי' ולזכות אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בתיה דות בת שרה וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל ש"י ולזכות שושנה חסיה בת מינדל לזיווג הגון, ולזכות דוד יעקב בן מינדל לרפוש"ש בגור' ולזיווג הגון ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה לברכה והצלחה בגור', לזכות צבי בן חי' רחל לרפוש"ש וקרובה

ע"פ הפס"ד של כל החסידים דורנו דור ראשון של הגאולה

המעשה הוא העיקר¹:

כאור"א יקבל על עצמו החלטה טובה להוסיף בכל עניני העבודה באופן של נס והרמה ונשיאת ראש – בהוספה על מעשינו ועבודתינו בהתחלת שנה זו, תהא שנת נסים, נוסף על העבודה בשנת "תשמט ידך" ולפנ"ז בשנת תשמח ותשמח, ש"מראה באצבעו ואומר זה", הנה מעשינו ועבודתינו במשך ג' שני חזקה.

ונתינת כח מיוחדת בקבלת החלטות טובות במקום מסוגל – בית הכנסת ובית המדרש, שמגדלין בו תפלה ומגדלין בו תורה², בד' אמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, וקדושה לא זה ממקומה³, ובפרט קדושה דנשיא ישראל, ש"הנשיא הוא הכל"⁴.

וכיון ש"ה' יראה ללבב"⁵, ואין צורך להמתין על המעשה בפועל, כי בודאי לא יה' שינוי בדבר, וא"כ שינוי למעליותא, כמ"ש⁶ "ילכו מחיל אל חיל" – בודאי שזוכים תיכף ומיד לה"שכר" ד"כי תשא את ראש בני ישראל"⁷, נשיאת ראש האמיתית דכאור"א מישראל וכל בני שבכל הדורות.

ולכל לראש – בנוגע לדורנו זה, דור האחרון דהגלות, וגם – ע"פ הפס"ד של כל החסידים, האנשים והנשים והטף – דור הראשון של הגאולה האמיתית והשלימה, שלוקחים עמה "מעשינו ועבודתינו כל משך זמן הגלות"⁸, ועד שמהפכים את הגלות עצמו לגאולה, ע"י המשכת וגילוי האל"ף, אלופו של עולם, ב"גולה", שאז נעשה מ"גולה" "גאולה"⁹.

ובפרט שגם בזמן ומקום גלות נמצא הקב"ה יחד עם בני, כמ"ש¹⁰ "עמו אנכי בצרה", "אנכי" דייקא, "אני" בתוספת כ"ף, שמורה על בחי' הכתר, כידוע¹¹ ש"כ"ף הוא ר"ת ד"כתר", ומספרו עשרים בגמטריא כתר, עד לפנימיות הכתר, הקשורה עם בחי' היחידה שבכאור"א מישראל, ניצוץ משיח שבו¹², כידוע¹³ התיווך דב' הפירושים בפסק¹⁴ "דרך כוכב מיעקב", שקאי על משיח צדקנו¹⁵, וקאי גם על כאור"א מישראל¹⁶, שבכאור"א מישראל יש ניצוץ

והנה הלשון "יכוף" פירושו להכריח (לכפות – "נייטן"), ומכך רא' שיהיו כאלו אשר ילחמו איתו, עד שאח"כ ממשיך הרמב"ם – "וילחם מלחמות ה'": אותו יהודי – "הוגה בתורה ועוסק במצוות" – ינהל מלחמות!

וכיון שהרמב"ם ענינו לכתוב (הלכות) בפשטות הדברים, נמצא שתהי' אז מלחמה, והרי זהו הענין ד"יחתו מריביו" (כפי שממשיך הרמב"ם שם – "וינצח")!

ד. אולם, גם לאחר כל-זה, אומר הרמב"ם שעדיין לא יודעים בוודאות האם זהו המשיח האמיתי ("דער אמת'ער משיח") שמקויים בו ה"ירים קרן משיחו", או שמא מדובר ביהודי צדיק (אבל לא משיח), אע"פ שמצד המצב זקוקים לענין ד"יחתו מריביו" (מצד המלחמה שתהי' אז).

ועל-כך ממשיך הכתוב בתפלת חנה "ויתן עז למלכו", היינו, לאחר ש"יחתו מריביו" – הענין ד"ילחם מלחמות ה'" וינצח, ממשיך הרמב"ם ואומר "ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל", זאת-אומרת, שכאשר הוא יבנה את בית המקדש ויקבץ את הגלויות אזי יודעים שהוא המשיח!

– כך פוסק הרמב"ם פס"ד ככל הפסקי דינים שבו, ופסק זה אינו מותר מקום לספקות מתי מתחילה ה"אחתלתא דגאולה" ומתי ישנו הענין דקיבוץ גלויות – הרמב"ם פוסק שקיבוץ גלויות יהי' ביחד עם וע"י משיח²².

ה. ובפרטיות יותר, כדי לדעת מיהו משיח מביא הרמב"ם סימנים גלויים:

א) "מלך מבית דוד" – משיח יתיחס למלכות בית דוד.

22) להעיר משיחת ש"פ ויקהל, כ"ה אדר א' ה'תשנ"ב (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 440): "רואים בשנים האחרונות איך שנעשה ה"ויקהל" בפשטות – קיבוץ גלויות דבנ"י מכל העולם, שעולים לאה"ק. והעל' היא באין-ערוך להעליות שהיו פעם בדורות שלפנ"ז".

ב) "הוגה בתורה ועוסק במצוות".

ג) "ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה" – משיח צריך להשתדל בעצמו "לחזק בדקה", ואם היכן שהוא חסר בלימוד התורה וקיום המצוות – הוא ימסור את עצמו ("ווארפט ער זיך אריין") כדי לחזק ולתקן זאת.

זהו צריך להעשות באופן ד"ויכוף", כלומר – על מי שייך השקו"ט אם הוא משיח, דווקא על אחד כזה שכאשר יבוא אדם ויאמר שברצונו להתנהג באופן אחר (מדריך התורה והמצוות) ושלא יתערבו בחייו הפרטיים – הוא (המשיח) לא יתחשב בזה, אלא "ויכוף" – יכריחו ללמוד תורה ולקיים מצוות; אמנם בדרכי נועם ובדרכי שלום שאלו הם דרכי התורה²³, אבל באופן ד"ויכוף" – לא לבקש תחלה רשיון (מאדם הנ"ל) ואח"כ לומר לו: הקשב, אולי תואיל לעשות כך וכך... אכן כך יש לומר בתחילה, אך אם זה לא מועיל – צריך להיות "ויכוף".

וכל זמן שסימנים אלו לא התקיימו, דבר ברור הוא שעדיין אין זה משיח, ודבר ברור הוא שנמצאים עוד קודם קיבוץ הגלויות. אך כאשר יקויימו ענינים אלו, ואח"כ יהי' "ילחם מלחמות ה'", ואח"כ אומרים "וינצח" – שהוא ינצח²⁴, רק אז יגיע הזמן שבו יתחיל קיבוץ הגלויות.

– כך פוסק הרמב"ם!

ישנם מקומות שלא פוסקים להלכה כדעת הרמב"ם משום שפוסקים אחרים חולקים עליו. אבל כאן הרי זה אחד מפסקי הדינים של

23) כמ"ש "דרכי דרכי נועם וכל נתיבותי שלום" (משלי ג, יז).

24) להעיר משיחת ש"פ חיי שרה תשנ"ב (סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 110): "רואים בפועל איך שכבר נפעל והולך ונפעל ה"וילחום מלחמת ה'" וינצח בכמה וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום". (תרגום מאידית).

1) אבות פ"א מי"ז.
2) מגילה כז, רע"א.
3) ראה ע"ח ש"ד פ"ג. של"ד פ"ג. של"ה פ"א. אגה"ק ביאור לסי' זך.
4) פרש"י חוקת כא, כא.
5) ש"א טז, ז.
6) תהלים פד, ח.
7) ר"פ תשא.
8) תניא רפ"ז.
9) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת בעלותך לה, ב. ובכ"מ.
10) תהלים צא, טז.
11) ראה לקו"ת שה"ש לה, ג. ובכ"מ.
12) מאור עיניים ס"פ פינחס.
13) ראה לקו"ש ח"ב ע' 599. ועוד.
14) בלק כד, יז.
15) ירושלמי תענית פ"ד ה"ה.
16) ירושלמי מע"ש ספ"ד.

עברה ותטהרם²⁹, ובמילא יורדת רוח (של גבורות וצמצומים) המחסרת ח"ו בברכות וההמשכות, בברכת ה' למטה].

ו. זוהי תפלת חנה בשם כל אחד ואחת מישראל, ותפילת כאו"א בכל דור דור, באופן ד"מרת נפש³⁰:

למרות ש"עלך לבי בהוי", אבל מצד שני ישנם עדיין "מריביו", ומבקשים בתפלה, שיהי "יחתו מריביו", היינו שיתבטלו הגבורות והצמצומים למעלה – כפי שהרבי הנשיא מפרש זאת במאמרו בארוכה³¹ – במילא יתבטל תוקף המצמצמים והמגבילים פה למטה, ואזי יהי "יחתו מריביו".

ויקויים אח"כ המשך הפסוק: "ויתן עז למלכו", שזהו הענין ד"ילחם מלחמת ה" וינצח כנ"ל, שהמוציא ומוליד במלחמה הוא מעיקרי עניני המלך³² כמ"ש³³ "אשר יצא לפניו ואשר יבא לפניו" – בעניני מלחמות שיש לנהל, ורק אח"כ יתחיל ה"ירים קרן משיחו" – כפי שמפרשי התנ"ך מפרשים³⁶ – שיתגלה שהוא המשיח.

ובפרט לפי פס"ד הרמב"ם³⁴ ש"אע"פ שהתשובה והצעקה יפה לעולם – בעשרה הימים שבין ר"ה ויוה"כ"פ היא יפה ביותר ומתקבלת היא מיד", אזי כאשר אוחזים ב"הוי יחתו מריביו" הרי זה מקויים מיד ללא הפסק זמן בינתיים, ונמשך עוד בראש השנה כאשר מתפללים וקוראים בהפטרה "הוי יחתו מריביו", ואח"כ זה נמשך בפרטות ובא בפועל בכל מקום ומקום, ובכל ענין לפי ענינו, למטה מעשרה טפחים, ונמשך בעניניו של כאו"א – לבטל את המדידה והגבלה שיש לו בעבודת

הרמב"ם שאין אף פוסק החולק עליהם! [ומה שמביאים את דברי הירושלמי²⁵ ופי' הרמב"ן על שיר השירים – הרי בודאי ידע הרמב"ם ע"ד הירושלמי. ובנוגע לרמב"ן על שה"ש – ראשית, ישנה מחלוקת האם אכן הרמב"ן כתבו או מחבר אחר. וגם את"ל שהוא להרמב"ן – הרי"ז ע"ד פירושו על התורה, שאין ענינו פסקי-דינים, ע"ד פי' רש"י שישנו כלל בפוסקים שרש"י בפירושו לש"ס אינו פוסק. בשו"ת שלו וכן בספרי תלמידיו מובאים פסקי רש"י, אך מפירושו על הש"ס א"א ללמוד פסקי-דינים!].

ובמילא, הרי זה דבר ברור שנמצאים עוד קודם קיבוץ גלויות, ועוד לא רואים את זה ש"יכוף כל ישראל" ללכת בדרכי התורה ומצוותי²⁶, ובמילא – אוחזים עתה ב"הוי יחתו מריביו" עוד לפני ש"זירם קרן משיחו" [וכמדובר לעיל²⁷, שישנם אלו שהם "מריב ואו", המלאכים למעלה שאינם מניחים לחסדים לרדת למטה, ולכן חסר לפעמים גם הענין ד"יערה עליו רוח ממרום"²⁸, ה"רוח

(25) ריש ברכות (וכן הוא בשהש"ד פ"ו, י): "גאולתן של ישראל היא כאיילת השחר קמעא קמעא". הבא לקמן בפנים – ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 בהערה בארוכה, חט"ו ע' 491. ועוד.

(26) להעיר מיחידות הרש"ח גוטניק שי' אצל כ"ק אד"ש מה"מ בתאריך ה' מנ"א תשכ"ז (10 חודשים לאחר התוועדות זו), שבה אמר לו כ"ק אד"ש מה"מ בין הדברים: מה שכתוב ברמב"ם שיהי איש (שיכוף כל ישראל וכו'), אין הכוונה בזה רק בכח – הכוונה היא בפועל, דהיינו, שאיש זה ילך ("ארומגיין") ויכוף ("צווינגען") את כל ישראל לקיים תורה ומצוות. מובן, שאין הכוונה שהוא בעצמו ילך לכל אחד ואחד, שהרי זהו דבר בלתי אפשרי – כי אם השלוחים שלו, ושלוחי השלוחים עד מאה. ובשבילי ה' מספיק שהם רק ילכו ויגידו ליהודים שצריך לשוב לתורה ולמצוות, וזה עצמו כבר ה' מסייע ומביא לידי קיום ה"ויכוף" (כפשוטו) – ואז, יוכלו לדבר ע"ד "אתחלתא דגאולה" (צדי"ק למלך ח"ו ע' 174 – ע"פ רשימה פרטית).

(27) סעיף א'.

(28) ראה ישע"י לב, טו. תניא פי"ד (ב, כ).

כל חסיד מאמין שהרבי שבדורו הוא הוא המשיח!

תוכנו של השם "צמח צדק" – רומז למשיח צדקנו:

"צמח" – כידוע ששמו של משיח "צמח", וכפי שאומרים ב"הושענות" – "איש צמח שמו"; ו"צדק" – א' הסימנים דמשיח, כמ"ש בנבואת ישע"י בנוגע למשיח צדקנו ("ויצא חוטר מגזע ישי ונצר משרשיו יפרה"), שהנהגתו תהי' באופן ד"ושפט בצדק גו' והי' צדק אזור מתניו".

כלומר, בשם זה מתבטאת האמונה של החסידים, שכל חסיד מאמין באמונה שלמה שהרבי שבדורו – בדוגמת נשיא דורנו – הוא הוא המשיח, ואילו זכינו, ה' הדבר מתקיים באופן גלוי, בעיני בשר, משיח בגלוי.

(משיחת ליל ה' דחג הסוכות ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

כמה גדולה הדגשת ענין הגאולה בתפלות ראש השנה

[. .] מהו הענין שאכן שייך למעשה בפועל עתה – הרי זה כללות ענין הגאולה האמיתית והשלימה! וענין זה מודגש ביותר בכל התפלות דר"ה [.] ועל הסדר: "מלכות בית דוד משיחך"; "ויעשו כולם אגודה אחת כו" – דקאי על כל ברואי העולם (כולל אוה"ע), שענין זה יהי' לעתיד לבוא; "צמיחת קרן לדוד עבדך"; "כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ"; עד "ותמלך אתה כו' על כל מעשיך" – ששלימות ענין זה יהי' בגאולה העתידה.

ובזה רואים עד כמה גדולה הדגשת ענין הגאולה בתפלות דר"ה, עד כדי כך – שאפילו בג' ראשונות, שבהם נזהרים ביותר שלא לעשות שינויים ולהוסיף ענינים הקשורים עם בקשת צרכיו כו', אעפ"כ מוסיפים כל ענינים הנ"ל (שבהם מדובר אודות הגאולה העתידה) בג' ראשונות דוקא, ובהם גופא – בברכה השלישית, שהיא כנגד יעקב אבינו, שענינו – "נחלה בלי מצרים", עד כדי כך גדולה הדגשת ענין הגאולה האמיתית והשלימה בתפלות דראש השנה!

(משיחת יום ב' דר"ה ה'תשמ"מ - בלתי מוגה)

מוקדש לע"ג הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"ג זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יח"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

(29) ל' אד"ה בתאריך פ"ח.

(30) שמואל-א, א, י.

(31) סה"מ תש"ו בתחלתו ס"ג.

(32) ראה רמב"ם הל' מלכים ומלחמותיהם פ"ד ה"י.

(33) פינחס כז, יז.

(34) הל' תשובה פ"ב ה"ו.

ובמיוחד כשאוחרים כבר לאחר התקיעה גדולה שבסיום התקיעות, שהיא רמז וכנגד ה"תקע בשופר גדול" – תקיעה גדולה דהקב"ה. וכפי שהדין הוא שצריך להאריך בתקיעה "עד שיאדימו פני התוקע"⁷, שתוכן הענין בפשטות הוא, שזה מורה על המאמץ בתקיעה זו, שלכן עיקר הדם עולה לראשו. אלא שאין זה ענין של היפך הבריאות, ואדרבה עי"ז שיאדימו פני התוקע – מיתוסף בו חוזק ובריאות.

וכשם שהדין בפשטות הוא שצריכים להסתכל בפני התוקע (כמו שהוא צריך להסתכל בפני הציבור), אשר, "הסתכלות" מורה על ראי' פנימית ("אריינקוקן") שלמעלה מסתם ראי', אפילו ראי' דחכמה –

כן נזכה תיכף ומיד, להסתכלות ב"פני התוקע" ד"תקע בשופר גדול", והיו עיניך רואות את מורידך⁹. ובאופן, שלמרות גודל הגילוי אין-זה מזיק את הרואה, ואדרבה – ע"ד דברי רבנו הקדוש¹⁰ מסדר הש"ס על שזכה לראות את ר' מאיר מאחוריו, ואילו ה' זוכה לראותו מלפניו ה' עאכו"כ – ע"ז זוכים לענינים הכי נעלים דהראי' והסתכלות האמורה.

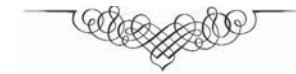
[ובפרט שנמצאים כבר לאחר כל הענינים דששה סדרי משנה (נוסף על חמשה חומשי תורה), ועד לכל מה שתלמיד וותיק עתיד לחדש, כולל בדורנו זה, דור האחרון גלות וראשון לגאולה – שעיקר החידוש של תלמידים אלו בדורנו הוא שכבר "כלו כל הקיצין"¹¹, וכבר ישנו גם ענין התשובה בשלימותו, וגם הכפתורים צוחצחו כבר¹², וישנו ג"כ הענין ד"עמדו הכן כולכם"¹³ מזמן, וממילא הקב"ה צריך, כביכול, לתת מיד לכאו"א מישראל את היין המשומר והלוותין ושור הבר, ו"כספם וזהבם אתם", הן ברוחניות (אהבה ויראה¹⁴, שהם שרש ומקור לכל מצוות-עשה ומצוות לא-תעשה¹⁵, ומקורן – בענין הדעת, ועד לתכלית שלימות הדעת בקיום היעוד¹⁶ "כי מלאה הארץ דעה את הוי"") והן בגשמיות, ואדרבה – בעיקר בגשמיות].

ויהי רצון, שנזכה כולנו לילך לארצנו הקדושה, נשמות בגופים דוקא, ונשיא דורנו בראשנו, ובמיוחד ע"י ש"מאן מלכי רבנן" פוסקים בכח התורה שמישיח צדקנו צריך לבוא – **תיכף ומיד**, וכמדובר שהר"ת דמי"ד הוא: גואל ראשון הוא גואל אחרון וגואל אחרון הוא גואל ראשון¹⁷ – משה רבינו ודוד מלכא משיחא, ובפרט ע"י הפצת המעיינות דהבעש"ט, ישראל בעש"ט,

ושם סועדים תיכף ומיד בסעודה האמורה, ובאופן דשולחן ערוך [. .] וזו נעשית הכנה קרובה לשיבה בסוכת עורו של לווייתן¹⁸, ותיכף ומיד ממש.

(קטעים משיחת יום ב' דאש-השנה ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

(7) ראה פע"ח שער השופר פ"א. ועוד.	(13) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט.
(8) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סק"ח סל"ו. ועוד.	"היום יום" ט"ו טבת.
(9) ישע"י ל, כ. וראה תניא פל"ו.	(14) ראה תו"א ר"פ וישב. ובכ"מ.
(10) עירובין יג, ב. וש"נ.	(15) ראה תניא פ"ד. ובכ"מ.
(11) סנהדרין צז, ב.	(16) ישע"י יא, ט. רמב"ם הל' מלכים בסופן.
(12) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.	(17) ראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך.
	(18) ראה ב"ב עה, א.

ה', ולהמשיך את ברכת ה' מ"ידי³⁵ המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה".

וכך גם בתפלת ראש השנה, כשמבקשים "ובכן תן כבוד ה' לעמך תהלה ליראך ותקוה טובה לדורשיך ופתחון פה למיחלים לך" ביחד עם "כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ", אשר (החיבור דשניהם) הוא הענין ד"הוי' יחתו מריביו" (כמדובר בהמאמר דר"ה).

שאזי מתחלת כבר הגאולה הפרטית של כאו"א בעבודתו (כפי שאומר באגה"ק³⁶), ובגאולה כפשוטו של כמה וכמה הנמצאים לעת עתה במצור ובשבי³⁷, שיצאו משם

(35) נוסח ברכת המזון.

(36) סימן ד (קה, ב).

(37) הכוונה לבני ישראל שנמצאו באותה עת בברית המועצות מאחורי מסך הברזל.

(38) שופטים יט, ג.

(39) ב"ב ק, ב.

(40) בא י, ט.

לרגל ראש השנה החדשה הבעל"ט הננו מאחלים לקהל קוראינו ולכלל ישראל
כתיבה וחתומה טובה לשנה טובה ומתוקה
 שנת גאולה אמיתית ושלמה, בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א תיכף ומיד ממ"ש

גליון זה מוקדש לזכות

כל העוסקים והמסייעים לעריכת, הדפסת והפצת הקונטרס "יחי המלך"

הרב שלום דובער בן טייבל	ר' דוד הכהן בן שרה	ר' שמואל בן דינה
הרב שמריה בן פס"ה	ר' חיים אברהם בן צילה	ר' מאיר יהודה בן בלה
ר' זאב מאיר בן ציפורה פריידה	ר' מנחם מענדל בן מרים עטיל	ר' ישראל בן חיה מרים
ר' מנחם מענדל הלוי בן חיה	ר' ראובן בן עפרה	הת' מנחם מענדל בן לאה
ר' אפרים יונה בן פאולין רות	ר' מאיר בן מלכה פערל	הת' מאיר חי בן חיה לוסיאן
ר' יעקב יצחק דב הלוי בן חי' רחל	ר' אסף חנוך בן דבורה	הת' אברהם בן חנה
ר' יהודה בן רייזל	ר' שמעון יהודה בן חנה	הת' שמואל בן איילה

לכתיבה וחתומה טובה לשנה טובה ומתוקה, והרחבה בכל המצטרף בגו"ד

ושיוכו תיכף ומיד - בתוך כלל ישראל - לקבל את פני כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו בעיני בשר למטה מעשרה טפחים, בגאולה האמיתית והשלמה - נ"א, ממ"ש

יחי אדוננו מורדנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

העילוי דר"ה שחל בשבת

א. [. . .] ע"פ הנ"ל יש להוסיף ביאור בטעם המנהג (כמובא בשיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר) להזכיר בראש השנה את שמותיהם של רבותינו נשיאינו - הבעש"ט, המגיד, אדה"ז, אדמו"ר האמצעי, הצמח-צדק, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, ובדורנו - כ"ק מו"ח אדמו"ר:

נשיא הוא כשמו - מלשון התנשאות ורוממות, כיון שהוא מנושא ומרומם מכל ישראל, **"ראשי אלפי ישראל שנסמותיהם הם מבחי' ראש ומוח לגבי נשמות ההמון כו"** (בדוגמת מלך שנקרא ראש העם, ומשכמו ומעלה (הוא כבר) גבוה מכל העם).

יחד עם זה **"הנשיא הוא הכל"** ("משה הוא ישראל וישראל הם משה"), הנשיא כולל בתוכו את כל בני דודו, וכל יהודי יש בו ניצוץ משנשמת נשיא הדור. וע"י הנשיא נמשכים כל הצרכים הגשמיים והרוחניים לאנשי הדור, מלמעלה מעלה (דרגת הנשיא), עד לעצמותו ית' (למעלה מכל גדר מעלה) עד למטה מטה **ממש**, שכשם שהוא למעלה מעלה כך ממש ה"ז נמשך למטה מטה עד **ממש** שאפשר לממש זאת בחוש המישוש,

עד שהנשיא ממשיך בהם מההתנשאות שלו ומגבי' אותם - **"תשא את ראש בני ישראל"** (ע"ד הנ"ל שע"י נס נעשית ההרמה של הטבע ובטבע).

שלכן מתאים שביום ראש השנה שאז ההמשכה מבחי' ראש, ולמעלה מדרגת הראש, על ובכל ימי השנה, ברכות מלמעלה מעלה עד למטה מטה, בכל צרכי בני', בגשמיות וברוחניות - יזכירו את הנשיאים, שעל-ידם נמשכים הברכות וההמשכות לכל יהודי ולכל בני'.

ועאכ"ו בר"ה בשנה זו - שיום ראשון שבו חל להיות בשבת, ו - שנת תש"נ, ר"ת תהא שנת נסים.

ב. ע"פ כל הנ"ל מובן גודל העילוי של ראש השנה של השנה החדשה: נוסף לזה שאז **"יורד אור חדש עליון יותר שלא הי' מאיר עדיין מימי עולם אור עליון כזה"** (שזהו **בכל** ראש השנה), הרי האור חדש של ראש השנה זה (שחל להיות בשבת, ושנת תש"נ) נמשך מ"מקום" שהוא למעלה אפילו מגדר וציור אור, עד לעצמותו ומהותו ית' וזה נמשך בגלוי למטה מטה במציאותם של בני' כפי שהם נשמות בגופים כאן למטה.

וכל זה נמשך תיכף, לאלתר, ברגע הראשון של ראש השנה, אלא שאח"כ צריך יהודי **"לפרוק את החבילות"** ("פאנאנדערפאקן די פעקלעך") שהוא מקבל, ע"י עבודתו באופן של **"ויעקב הלך לדרכו"**, דרך התורה והמצוה, ולדרכו דוקא - **בקב שלו**.

ובפרט ע"י העבודה - מדה כנגד מדה - בתור כלי להמשכת הנסים מלמעלה (תהא שנת נסים) - עי"ז שיהודי עושה עבודתו באופן של נסים, ז.א. הנהגה למעלה מטבעו ורגילותו (אפלו דקדושה) עד עתה, עד כ"ז - באופן שלא בערד,

(משיחות יום א' דר"ה (יום ש"ק), יום ב' דר"ה וצום גדלי' ה'תש"נ - מוגה - תרגום מאידית)

האם מותר למי שנטל ידיו לסעודת ראש השנה - לתת "שלום עליכם" למשיח?

בעמדנו בר"ה שהוא "יומא אריכתא"¹, הרי זו הוראה ג"כ בנוגע לאריכות הגלות. כלומר: יהודי צריך לדעת שאע"פ שאריכות הגלות היא באופן שאין למטה הימנו - הרי כל זה אינו אלא כיומא אריכתא, יום אחד בלבד; וביחד עם זה ברור, שהגאולה לא מתעכבת, ח"ו, אפילו לרגע אחד, אלא היא באה תיכף ומיד!

וממילא מתקיים ביום השלישי בתשרי - "ביום השלישי יקימנו ונחיל' לפניו", מפני שזוכים תיכף ומיד שימים אלו יהפכו "לששון ולשמחה גו' והאמת והשלום אהבו"², שזהו ההיפך הגמור מהמאורע ד-ג' תשרי עם גדלי' בן אחיקם שהי' - היפך האמת והיפך השלום!...

ואף שודאי ר"ה הוא לא זמן המתאים להזכיר ענין שכזה - אעפ"כ מזכירים זאת עתה, משום שבעמדנו לאחרי כל התפילות והתקיעות כו' דר"ה הרי ודאי שכל ענינים אלו נתהפכו כבר, והינם עתה לא רק "כזכיות", אלא "זכיות" ממש!

והעיקר, כאמור, שנזכה תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה, וממילא מתכוונים ל"יום השלישי - בתשרי - יקימנו ונחיל' לפניו" [ובפרט שהמאורע דגדלי' בן אחיקם שייך לשלימותה של מלכות בית דוד³], לא באופן של תענית, אלא בהכנת סעודה הכי גדולה - "כסעודת שלמה בשעתו"⁴, בה הקב"ה משתף את כל בני ישראל, ומגיש להם תיכף ומיד את היין המשומר, הלוויתן ושור הבר.

ובמיוחד, שישנם יהודים שמיהרו לברך ברכה אחרונה ולעשות הבדלה, ולבוא להשתתף בהתוועדות זו - הרי הם באים לכאן עם הבשורה טובה דביאת משיח צדקנו, שהם פגשו אותו כבר, ועד שהוצרכו להפסיק באמצע סעודתם כדי לתת "שלום עליכם" למשיח, [ומובן, שבנוגע ל"שלום עליכם" זה, אין מקום לשקלא וטריא האם מותר למי שנטל ידיו לתת "שלום עליכם" למי שלא נטל עדיין...].

ומכיון שהם אוחזים כבר לאחרי הבדלה, הרי הם מכינים את הסעודה גדולה האמורה גם בשביל אלו שנמצאים עדיין לפני הבדלה וכו'.

הסתכלות ב"פני התוקע" ד"תקע בשופר גדול"

[. . .] ועוד והוא העיקר - שמכיון שמתכוונים לעריכת "סעודת שלמה בשעתו" כאמור, ולברכת-המזון "עד כזית ועד כביצה"⁵ - נזכה תיכף ומיד לה"תקע בשופר גדול לחרותנו" בביאת הגאולה, ובאופן שביחד עם זה שהגאולה היא למעלה מכל מדידה והגבלה, הרי היא נמשכת דוקא בהמדידה והגבלה (בדוגמת המדידה והגבלה דכזית וכביצה), למטה דוקא. וכידוע⁶ הסיפור בזה מהצ"צ שנמסר ע"י נשיא דורנו, שהגאולה צריכה להיות למטה מעשרה טפחים דוקא.

(1) שו"ע אדה"ז או"ח סת"ר ס"ג ואילך. (4) ל' חז"ל - ב"מ רפ"ז.

(2) זכרי' ח, יט. רמב"ם הל' תעניות בסופן. (5) ברכות כ, ב.

(3) ראה ספר השיחות תנש"א ה"א ע' 23. וש"נ. (6) ראה לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ועוד.

